

ת"פ 53984/07/14 - פרקליטות מחוז תל אביב מיסוי וכלכלה נגד אברהם אבא דרקסלר, הרצל רקח

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 53984-07-14 פרקליטות מחוז תל אביב מיסוי וכלכלה נ' דרקסלר ואח'
08 פברואר 2015
בפני כב' השופטת לימור מרגולין-יחידי

פרקליטות מחוז תל אביב מיסוי וכלכלה

המאשימה

נגד

הנאשמים

1. אברהם אבא דרקסלר
2. הרצל רקח

נוכחים:

בא-כוח המאשימה - עו"ד איריס שמואלי

בא-כוח הנאשם 1 - עוה"ד יעקב כהן, אייל רוזובסקי ואיילת בך

הנאשם 1 התייצב

2

גזר דין (נאשם 1)

כתב האישום וטיעוני הצדדים

נאשם 1, אבי דרקסלר (להלן בגזר הדין: "הנאשם"), הורשע על יסוד הודאתו בביצוע שתי עבירות של השמטת הכנסה מדו"ח שערך ללא הצדק סביר, עבירות על סעיף 217 לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 (להלן: "פקודת מס"ה").

הצדדים הציגו לבית המשפט הסדר טיעון עונשי מוסכם לעניין עונש המאסר, לפיו יגזרו על הנאשם חמישה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, וטענו באופן חופשי בכל הנוגע ליתר מרכיבי הענישה, ובעיקר לנושא הקנס.

כתב האישום כולל שני אישומים: באישום הראשון, הנוגע לשנת המס 2007, הורשע הנאשם בכך שלא רשם בספריו תקבול בסך 495,000 ₪ וכן מע"מ, שהתקבל כתשלום אחרון מבין ארבעה, שהיוו ביחד שכר טרחה בגין עסקה בין חברה הולנדית שהייתה בעלת בנק ברומניה לבין בנק לאומי. בהתאמה, בדו"ח שהגיש הנאשם על הכנסותיו לשנת 2007, השמיט הכנסה בסך 495,000 ₪. יודגש כי השמטת ההכנסה שיוחסה לנאשם בכתב האישום, היא בשוגג, ללא

עמוד 1

הצדק סביר.

באישום השני, הנוגע לשנת המס 2008, הורשע הנאשם כי הוא ויועץ המס שלו, נאשם 2, השמיטו מהדו"ח של הנאשם לשנת 2008 הכנסה בסך 279,861 ₪. ההכנסה האמורה התקבלה אצל הנאשם כשכר טרחה בגין עסקת נדל"ן, כשהוא היה זכאי למחצית משכר הטרחה הכולל ששולם. ההכנסה נרשמה אמנם בספרי הנאשם, ואף בדו"ח שהוגש, אלא שנוכחה ממנה המחצית האחרת של שכר הטרחה ששולמה לאחרים כהוצאה, באופן שאיפס את ההכנסה ולא הותיר הכנסה חייבת בגין אותה עסקה. השמטת ההכנסה שיוחסה לנאשם באישום השני היא בשוגג, ללא הצדק סביר.

ב"כ המאשימה בטיעוניה ציינה כי מדובר בשני ארועים נפרדים, עמדה על מרכיבי החומרה שבמעשים שנעשו מתוך הלך נפש של חוסר זהירות, והדגישה את החומרה הנגזרת ממעמדו הציבורי הבכיר של הנאשם בעבר. ב"כ המאשימה עמדה על הערכים המוגנים שעבירות המס באות לקדם, על מדיניות הענישה המגוונת, הכוללת במקרים רבים קנסות בסכומים נכבדים ביותר, שיש בהם איזון הולם לענישה מקילה יותר בהיבט עונש המאסר. היא עמדה על הטעמים להגעה להסדר, ועתרה שהקנס יהיה משמעותי ביותר מבלי שציינה מתחמים לקנס, אך בהפנותה לפסיקה שקבעה קנסות בסכומי עתק.

ההגנה לא נדרשה למספר הארועים. הסנגור הדגיש את העובדה שעסקין בעבירות של השמטת הכנסה ללא הצדק סביר, כשכתב האישום ייחס לנאשם את ביצוען בשוגג, בדרגת חומרה הנמוכה ביותר לסוג העבירה. ההגנה עמדה על מדיניות הענישה וציינה כי עונש המאסר המוסכם אינו מקל כלל ועיקר, ומשכך ובשל טעמים נוספים שפורטו, אין מקום לאיזונו בדרך של הטלת קנס מכביד. ההגנה עמדה על צבר הנסיבות האישיות, ובהן לקיחת האחריות המיידית, חשיפת פרטי האישום השני, הסרת מחדלים מלאה, פגיעה קשה בנאשם מחמת תפקידו הציבורי בעבר ומעמדו הציבורי, תרומתו של הנאשם לחברה, העדר העבר הפלילי, וההשלכות על יכולת עיסוקו כעו"ד, כמו גם חלופה הזמן. ההגנה עתרה לכבד את ההסדר, ולהטיל קנס בסכומים סבירים ומתונים שעל עשרות אלפי שקלים בודדים.

שני הצדדים תמכו את טיעוניהם בפסיקה מתאימה.

הנאשם הביע צער עמוק על המעשים שנעשו בשוגג והוגדרו על ידו כמעידות טפשיות. הוא עמד על ההשלכות הקשות של ההליך על חייו האישיים והמקצועיים ועל ההשפעה של ההליך על מצבו הנפשי.

על העבירה של השמטת הכנסה ללא הצדק סביר

פקודת מס"ה כוללת עבירות משלושה מדרגים שונים. המדרג החמור הוא של השמטת הכנסה ועבירות נוספות הנעשות כולן במרמה מתוך כוונה להשתמש ממס והעונש לצידן הוא עד 7 שנות מאסר, המדרג הקל הוא של עבירות שיש בהן בעיקר הפרת חובת דיווח או ביצוע פעולה בניגוד להוראות והעונש לצידן הוא עד שנת מאסר, בתווך מצויה העבירה הקבועה בסעיף 217 לפקודת מס"ה, שעניינה השמטת הכנסה ללא הצדק סביר והעונש לצידה עד שנתיים מאסר.

העבירה על סעיף 217 לפקודת מס"ה עוסקת במי שללא הצדק סביר ערך דו"ח לא נכון, בהשמיטו הכנסה עליה הוא

נדרש לדווח, או ברשמו את אותה הכנסה בחסר או במוסרו ידיעות לא נכונות בנוגע לעניין המשפיע על חיובו במס. הדגש בעבירה הוא ביסוד המחשבה הפלילית "ללא הצדק סביר", היינו בחריגה מסטנדרט התנהגות המצופה, בהתאם למבחן אובייקטיבי של סבירות. מגוון האפשרויות של התנהגות הסוטה מסטנדרט התנהגות סביר, כולל גם התנהגות בטעות, כשהטעות בנסיבות העניין איננה סבירה. בהקשר זה ראוי לציין כי טענת תם לב שאינה עומדת במבחני סבירות, אין בה כדי לפטור מאחריות לעבירה (ע"פ 916/84 יעקובי נ' מדינת ישראל).

אשר לערכים המוגנים הנפגעים מעבירה של השמטת הכנסות ללא הצדק סביר, תשלום מס אמת במועד חיוני לניהול המשק והכלכלה, ודיווח תקין באופן המשקף את כל ההכנסות, לרבות דיווח מדויק של ההכנסות החייבות בתשלום מס הוא חיוני לקיומה של השיטה כולה. אי קיום עקרונות היסוד של דיווח מלא ומדויק ותשלום מס, פוגע באינטרס הציבורי הקולקטיבי, בקופה הציבורית, באמון הציבור בשלטון החוק, בעקרונות של יושר ושוויון ובכיסו של כל אזרח שומר חוק. הנדרש לשאת בנטל מיסים כבד יותר.

מדיניות הענישה ביחס לכל עבירות המס היא מחמירה, ומוחשית. מדיניות הענישה ביחס לעבירות על סעיף 217 לפקודת מס"ה, שנעשו ללא הצדק סביר היא מגוונת מאד, ונעה מענישה צופה פני עתיד ועד עונשי מאסר בפועל לריצוי מאחורי סורג וברית, בהתחשב באופי המעשים, מידת הסטייה שלהם מסטנדרט ההתנהגות הסביר והמצופה ועוצמת פגיעתם בערכים המוגנים. לאור הסכמת הצדדים על עונש המאסר, אין צורך לקבוע מתחמי ענישה.

לעניין הענישה הכספית, סעיף 217 לפקודת מס"ה מסמיך את בית המשפט להטיל קנסות עד סכום של 75,000 ₪ וכן "סכום החסר בהכנסה שנקבעה מחמת אותם דו"ח או ידיעות לא נכונים או שעלולה היתה להיקבע, אילו נתקבלו הדו"ח או הידיעות כנכונים". עסקינן בעבירה המבטאת מעשים, שאמנם אין בהם כוונה להשתמט ממס במרמה, אך יש בהם תוצאה של השמטת מס ונזק מוחשי ישיר לקופת המדינה, לצד נזקים עקיפים שאינם כספיים גרידא. בקביעת הענישה הכספית, יש לקחת בחשבון גם את מיקומה של העבירה במדרג העבירות. בהקשר זה אציין כי הענישה הכספית המקסימלית לעבירה על סעיף 220 לפקודת מס"ה גבוהה פי שלושה מהקנס לעבירה על סעיף 217, ומאפשרת חיוב נוסף בגובה של פי שניים מההכנסה שהועלמה. הפער בין סכומי הקנסות (כמו גם בין תקופות המאסר), מבטא את הפער בחומרת המעשים בין שתי העבירות ובחומרת הסנקציות הראויות.

בחינת פסקי הדין בקשר לעבירות על סעיף 217 לפקודת מס"ה, מעלה כי לא פעם מובאים לבתי המשפט לאישור הסדרי טיעון בהם הסכימו הצדדים על ענישה כספית של מאות אלפי שקלים לצד עונשי מאסר מתחשבים, ובתי המשפט נוטים לאשר את הסדרי הטיעון הללו בהתאם לעקרונות המקובלים בדבר כיבוד הסדרי טיעון. פסקי דין אלה, אין בהם כדי ללמד על השקפת בתי המשפט ועל מדיניות הענישה הכספית. אשר לפסקי דין שניתנו שלא במסגרת הסדר טיעון, מן הסקירה המקיפה שערכו הצדדים ופסיקה נוספת, עולה שנפסקים קנסות בסכומים לא מבוטלים, כשאין בהכרח קורלציה בין סכומי ההשמטה לסכומי הקנס.

אני מפנה לפסקי דין שהציגה המאשימה (שלא במסגרת הסדרי טיעון סגורים):

רע"פ 8820/01 שגיב נ' מדינת ישראל, השמטת הכנסות ללא הצדק סביר בסך 613,000 ₪. ביהמ"ש שלום גזר 5

חודשי מאסר וקנס בסך 30,000 ₪. בביהמ"ש המחוזי הוחמר עונש המאסר ל- 10 חודשים. לא היה שינוי בקנס ואף לא נאמר כי מדובר בקנס מקל.

ת.פ. 32504-02-11 **מדינת ישראל נ' ניר**, השמטת הכנסות ללא הצדק סביר בסך 1.1 מיליון, במסגרת הסדר הוסכם על עונש מאסר בן 4 חודשים לריצוי בעבודות שירות וטיעון פתוח לעניין הקנס. ביהמ"ש גזר 60,000 ₪.

מבין פסה"ד אליהם הפנתה ההגנה אני מוצאת לציין את הבאים:

עפ"ג 39098-05-14 **ביטון נ' מדינת ישראל**, בו אושר בביהמ"ש המחוזי העונש שהוטל בגין השמטת הכנסה ללא הצדק סביר בסך 292,360 ₪, וכלל מאסר מותנה וקנס בסך 75,000 ₪ שתכליתו הייתה לאזן את עונש המאסר המקל.

ת.פ. 41751-07-11 **מדינת ישראל נ' עפרוני** שם השמטת ההכנסות ללא הצדק סביר עמדה על 272,506 ₪ ועל הנאשמת נגזרו 45 ימי מאסר לריצוי בעבודות שירות בהתאם להסכמת הצדדים, וקנס שקבע ביהמ"ש שעמד על 20,000 ₪.

כמו כן אני מפנה לפסקי דין נוספים:

ע"פ 7287/05 **בוטרשוילי נ' מדינת ישראל**, שם השמטת ההכנסות ללא הצדק סביר במסגרת חמש עבירות שונות עמדה על 2.8 מיליון ₪ והעונש בערעור הומתק ל- 8 חודשי מאסר. הקנס המקורי שהוטל ולא היה בו שינוי היה בסך 50,000 ₪.

ע"פ 7110/05 **תקתוק נ' מדינת ישראל**, שם השמטת ההכנסות ללא הצדק סביר עמדה על 1.1 מיליון ₪, וביהמ"ש המחוזי אישר את העונש שנגזר בביהמ"ש שלום שעמד על חודשיים מאסר לריצוי בעבודות שירות וקנס בסך 5,000 ₪.

ת.פ. 8983-04-09 **מדינת ישראל נ' בלסקי** שם השמטת ההכנסות ללא הצדק סביר עמדה על 355,000 ₪ ש"ח. ביהמ"ש הסתפק בענישה צופה פני עתיד וקנס בסך 17,000 ₪.

ת.פ. 16997-08-12 **מדינת ישראל נ' אונגר** שם השמטת ההכנסות ללא הצדק סביר עמדה על 850,000 ₪ בארבע שנים. ביהמ"ש כיבד הסדר טיעון ביחס לעונש מאסר בן 6 חודשים לריצוי בעבודות שירות וגזר קנס בסך 40,000 ₪.

כעולה מן המקובץ, מדיניות הענישה הכספית היא מוחשית ועומדת על עשרות אלפי שקלים.

בחינת המעשים בנסיבותיהם וקביעת מתחמי ענישה כספיים

לעניין מספר הארועים, מקובלת על" עמדת המאשימה כי כל אישום מבטא ארוע עצמאי ונפרד, גם מבחינת שנת המס וגם מבחינה מהותית.

אשר לחומרת המעשים בנסיבותיהם, ביחס לאישום הראשון אני לוקחת בחשבון את העובדה שמדובר בתשלום המהווה חלק רביעי מתוך כלל התקבול, כשביחס לכל החלקים הקודמים לא נפל כל פגם. אני מתחשבת גם בזהות המעורבים, ומקובלת על" בהקשר זה הטענה כי מדובר בגורמים שהסבירות שידווחו דיווח מלא גבוהה, והאפשרות להשמיט הכנסה שהתקבלה מהם לאורך זמן נמוכה. כמו כן יש משמעות לקולא בכך שהמאשימה הכירה בכתב האישום בכך שהמעשים בוצעו בשוגג. עם זאת, אינני מתעלמת מכך, שהמעשים כללו גם אי רישום בספרי הנאשם וגם אי דיווח בדו"ח, ואני סבורה כי יש משמעות לחומרה למיהותו של הנאשם, עו"ד ותיק ומנוסה, שעמד בעבר בראש ממ"י, ושהציפיה הסבירה ממנו היא להקפדה על קלה כחמורה ועל מילוי דקדקני של הוראות החוק, תוך נקיטת אמצעים שיבטיחו שלא יקרו שגיאות וטעויות בשל היסח הדעת או מכל טעם אחר. יש משמעות לחומרה גם לסכום ההשמטה הנושק לחצי מיליון ₪, סכום שהוא אינו מבוטל, ולנזק שנגרם לקופת המדינה עקב אי חיובו במועד במס כדין.

אשר לחומרת המעשים ביחס לאישום השני, במקרה זה ההכנסה דווחה כדין בדו"ח, אלא שנכללה הוצאה שאין לה הצדקה באופן שאיפס את ההכנסה החייבת. הגם שצוין בכתב האישום כי הפעולה בוצעה בשוגג, אין בעובדות כתב האישום כל התייחסות שיש בה כדי להבהיר את הטעמים לפעולה. אני לוקחת בחשבון ביחס לאישום זה, כי את הדו"ח ערך נאשם 2, יועץ מס, שהנאשם הסתייע בו, נתון שיש בו השלכה על מידת אחריותו של הנאשם. אני מתחשבת גם בסכום ההשמטה העומד על כ - 280,000 ₪. יש משמעות לחומרה בחזרה על אותה עבירה שנה אחרי שנה. יתר הנסיבות דומות לאלה שנסקרו ביחס לאישום הראשון.

לאור העובדה שהצדדים הסכימו ביחס לעונש המאסר, לא נדרש ביהמ"ש לקבוע מתחמי ענישה לכל אחד מהאירועים. עם זאת, יובהר כי עונש מאסר כולל ביחס לשני הארועים העומד על חמישה חודשים לריצוי בעבודות שירות מתיישב עם מתחמי הענישה בשליש התחתון שלהם.

לעניין מתחמי הקנס, אמנם הוצהר בפני ביהמ"ש מהו הסכום הכולל ששילם הנאשם בדיעבד לצורך הסרת מחדלים מלאה פלילית ואזרחית, אלא שסכום זה יש להניח גבוה מסכומי המס שלא שולמו בזמן אמת, ומכל מקום אין לביהמ"ש נתונים ביחס לסכומי המס שלא שולמו עקב מעשי הנאשם.

המאשימה לא הציגה בפני ביהמ"ש מתחמי קנס. ההגנה טענה למתחמים שבין 10,000 - 50,000 ₪ לשני האירועים ביחד.

בהתחשב בנסיבות שנסקרו ובמדיניות הענישה, מתחם הקנס לארוע הראשון נע מ - 30,000 ₪ - 75,000 ₪. מתחם הענישה לארוע השני נע מ - 20,000 - 60,000 ₪.

הענישה הקונקרטית

הסדר הטיעון שהציגו הצדדים בפניי הוא הסדר ראוי שיש מקום לכבדו בשל צבר הנסיבות שלהלן:

ראשית, הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה, עוד בחקירתו, הביע חרטה כנה, הסיר את כל המחדלים באופן מלא, והודה בפניי בדיון הראשון בעניינו.

שנית, לטענת ההגנה הנאשם הוא שמסר לגורמי החקירה על המעשים נושא האישום השני. התנהלות זו מעידה על הכרה מעמיקה בפסול במעשים ובחשיבות כיבוד החוק.

שלישית, הנאשם נעדר עבר פלילי ולא נפתחו בעניינו תיקים נוספים בשנים שחלפו. לא ניתן לראות במעשים שחזרו על עצמם במשך שנתיים משום מעידה נקודתית חד פעמית, אך דומה שהסיכון שהמעשים ישנו הוא אפסי. עוד יצוין כי בהתאם למסמך נ/1 לצד השמטת ההכנסות ללא הצדק סביר, לא דרש הנאשם במהלך השנים הוצאות שאינן קשורות לאותן הכנסות, להן היה זכאי, ונתון זה מלמד על התנהלותו הכוללת ועל העדר מוטיבציה להתחמק מתשלום מס.

רביעית, לזכות הנאשם עומדת התנהלותו הנורמטיבית ואף מעבר לכך בכל יתר מישורי החיים, ותרומתו למדינה בתפקידיו הציבוריים ובהם כמנהל ממ"י, ובכלל. לביהמ"ש הוגש מכתבו של מר דן מרידור בשבחו של הנאשם - נ/2. אעיר כי עובדת מעמדו וסטנדרט ההתנהגות והזהירות המצופים מאדם שנשא בתפקיד ציבורי בכיר כל כך נלקחו בחשבון בבחינת חומרת המעשים, ובקביעת מתחמי הקנס ואיני רואה הצדקה לחזור ולהידרש להם במסגרת הנסיבות הקונקרטיות.

חמישית, ההליך הפלילי גבה וגובה מן הנאשם מחירים כבדים מבחינה ציבורית, שיש להם השלכה תעסוקתית ישירה ועקיפה. בהקשר זה יצוין כי הנאשם אינו מתפקד עוד כעו"ד פעיל לפי המוצהר משנת 2011, אך ככל שיבקש לחזור ולפעול כעו"ד יש לעובדה שהרשעתו מועברת לידיעת לשכת עוה"ד, השלכה פוטנציאלית על עיסוקו.

שישית, לעניין הזמן שחלף, מדובר בדוחות לשנים 2007 - 2008, כשלא הוברר מתי החלה החקירה, אך לאור העובדה שהנאשם הודה בכל המיוחס לו, לא מדובר בחקירה ממושכת או מורכבת. לא ניתנו הבהרות מדוע כתב האישום הוגש כעבור שנים רבות.

סוף דבר, מדובר כאמור בהסדר ראוי ביחס למרכיבים המוסכמים.

אשר לקנס, יש מקום לענישה כוללת בחלק האמצעי של מתחמי הקנס.

אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים כדלקמן:

1. מאסר בפועל לתקופה של 5 חודשים, שירוצה בדרך של עבודות שירות, בהתאם לחוות-דעת הממונה על עבודות

השירות במרכז למורשת המודיעין.

הנאשם יתייצב במפקדת מחוז מרכז ביום 14.4.15 שעה 8:00 לתחילת ריצוי עונשו.

הובהרה לנאשם המשמעות של אי עמידה בתנאי עבודות השירות.

2. מאסר על תנאי למשך 5 חודשים, לתקופה של שלוש שנים והתנאי שהנאשם לא יעבור עבירת מס מסוג עוון.

מאסר על תנאי למשך 8 חודשים, לתקופה של שלוש שנים והתנאי שהנאשם לא יעבור עבירת מס מסוג פשע.

3. קנס כולל בסך 80,000 ₪, או חודשיים מאסר תמורתו. הקנס ישולם בשמונה תשלומים חודשיים, שווים ורציפים, **כשהראשון בהם ביום 1.3.15. לא ישולם תשלום - תעמוד יתרת הקנס לפירעון.**

זכות ערעור לביהמ"ש המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

המזכירות תשלח עותק הפרוטוקול לממונה על עבודות השירות.

ניתנה והודעה היום י"ט שבט תשע"ה, 08/02/2015 במעמד הנוכחים.